

шата търпимост към чуждитъ народности и уважаваха доблестта ни.

Животътъ въ голѣмия градъ отново закипѣ, защото Скопие трѣбваше да стане втори центъръ на нашата духовна мощъ.

Въ подножието на Шаръ

На 10 октомврий щабътъ на II армия заповѣдваше:

„Неприятельтъ съ останки отъ разбититѣ си части е отстъпилъ задъ Велесъ и къмъ прохода Качаникъ и Гиляни.

„Армията да продължи преследването на неприятеля за завладяването на Качанишкия проходъ, да помага на настѣпленieto на I Софийска дивизия къмъ Власина планина, като обезпечи владението на ж.п. линия Удово—Велесъ—Скопие—Качаникъ—Феризово и Скопие—Куманово—Враня“.

Пробивътъ, който III дивизия успѣ да направи въ центъра на неприятелския фронтъ, създаде едно положение, което налагаше на II армия да действува на два обширни фронта. Северенъ: Враня—Гиляни—Качаникъ и юженъ: Соничка-глава—Кавадарци—Криволакъ—Серка-планина.

На най-лѣвия участъкъ отъ северния фронтъ бѣше насоченъ 11. п. Сливенски полкъ, който сега бѣше вече излѣзълъ отъ подчинение на дивизията, като въ оперативно отношение остана подчиненъ направо на щаба на II армия.

Съ заповѣдъ по бригадата на 11 октомврий полкътъ тръгна отъ Скопие въ три колони.

Първа дружина, 1 батарея и 1 картеченъ взводъ — срѣдна колона;

1 картеченъ взводъ въ състава на дѣсното странично прикритие; четвърта и втора дружини въ главнитѣ сили на бригадата, а трета дружина за общъ резервъ.

Къмъ полунощъ главнитѣ сили стигнаха с. Бърдовци и се разположиха на почивка.

Рано сутринята на 12 октомврий, когато челниятъ отрядъ на полка, първа рота, се бѣше приближилъ до линията на с. Вучинъ-долъ и Долни-Оризари, откъмъ височината по дветѣ страни на шосето неприятельтъ откри честа артилерийска стрелба по нашитѣ части.

Подъ прикритието на точната стрелба на нашата планинска батарея, 1-а, 3-а и 15-а роти и картечниятъ взводъ настѣпиха къмъ окопанитѣ височини.

Енергичната атака на 1-а и 3-а роти застави сърбитѣ да се оттеглятъ на северъ, къмъ дѣсната колона, гдето 15-а рота съ части отъ 24. п. полкъ и едно планинско орждие ги разби и прѣсна изъ планината.

Следъ този бой входътъ на Качанишкото дефиле се очистваше. Сърбитѣ, обаче, използваха силно пресѣчената мѣстностъ и на групи устройваха смѣли засади. Партизанската война бѣше вече пълна съ изненади, неприятельтъ отбѣгваше генераленъ бой, а изнуряваше полка, като го обстрелваше отъ разни направления.